

Vzpomínky na Vladimíra Vopálku od kolegů a přátel

doc. JUDr. Helena Prášková, CSc. a JUDr. Ing. Josef Staša, CSc. za katedru správního práva a správní vědy Právnické fakulty Univerzity Karlovy:

V dubnu tohoto roku zemřel po dlouhé a těžké nemoci pan docent Vladimír Vopálka, vedoucí katedry správního práva a správní vědy Právnické fakulty Univerzity Karlovy. V červnu by se dožil 62 let.

Na Právnickou fakultu nastoupil bezprostředně po jejím absolutoriu v roce 1975. V roce 1985 mu byla udělena vědecká hodnost kandidáta právních věd, docentem byl jmenován v roce 1993. Od počátku devadesátých let se jako proděkan Právnické fakulty či jako člen jejího Akademického senátu podílel na obsahové a organizační reformě právního studia. V letech 2000 – 2003 byl prorektorem Univerzity Karlovy. Od roku 2001 stál v čele katedry správního práva a správní vědy.

Prestiž Právnické fakulty zvyšoval Vladimír Vopálka i svou činností mimo její půdu. Od roku 1991 do současnosti byl aktivním členem Legislativní rady vlády České republiky. Zde se nepochybně zapsal jako nesmlouvavý zastánce základních hodnot, které má právo především chránit, vždy prosazoval čistotu, nerozpornost a srozumitelnost právního řádu. Působil v rozkladových komisích (např. v rozkladové komisi předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže) a poradních sborech ústředních správních úřadů, poskytoval správní praxi různá expertní stanoviska a konzultace.

Vladimír Vopálka je považován za jednoho z nejvýznamnějších představitelů oboru správního práva a správní vědy. Z jeho četné publikační činnosti připomínáme zejména významný podíl na učebnici „Správní právo. Obecná část“, která vyšla již v osmi vydáních, byl spoluautorem komentářů ke správnímu řádu a k soudnímu řádu správnímu. V reakci na přijetí nových, pro obor sěžejných, právních úprav správního soudnictví a správního řízení zorganizoval odborné konference a editoval sborníky z těchto konferencí „Nová úprava správního soudnictví“ a „Nový správní řád“. Vědecká činnost Vladimíra Vopálky se vždy vyznačovala snahou o hlubší pohled na zkoumané právní jevy, byla podložena jeho širokým kulturním a společenským rozhledem. Dokázal výstižně pojmenovat základní problémy daného tématu, ukázat úskalí různých právních řešení a dojít k logickým a smysluplným závěrům.

Velmi cenná byla též jeho pedagogická činnost. Dlouhodobě patřil mezi uznávané a oblíbené pedagogy, jeho přednášky i semináře patřily mezi nejnavštěvovanější. Mnoho generací studentů bude na Vladimíra Vopálku jistě vzpomínat nejen jako na fundovaného odborníka, ale též jako na učitele, který dokázal nadchnout pro obor, vést studenty k přemýšlení a formulování vlastních názorů, představit nelehký obor správního práva s určitým nadhledem i humorem.

Členové katedry ztrácejí ve Vladimírovi svého dlouholetého vedoucího, vynikajícího kolegu, dobrého přítele. Vladimírovi se podařilo vytvořit kolektiv katedry, ve kterém vládne kolegiální atmosféra při zvládání pracovních úkolů, tolerance vůči různým názorům a přístupům k řešení aktuálních otázek našeho oboru, přátelské vztahy mezi jejími členy. Vladimírovi děkujeme za nadhled, s nímž přistupoval ke koncepčním záležitostem i ke každodenním problémům, velice oceňujeme jeho přátelskou povahu, hlubokou erudovanost, široký kulturní rozhled i sportovního ducha. Jsme vděční, že jsme jej mohli poznat, žít a pracovat s ním.

Vladimíre, budeš nám všem moc chybět ...

- - -

doc. JUDr. Taisia Čebišová, CSc.:

Docent Vladimír Vopálka chybí a bude mnoha lidem a v mnohých institucích dlouho chybět.

Právem se budou připomínat jeho odborné kvality, přínos pro vzdělávání právníků, publicistická a přednášková činnost, vážnost, které se těšil jako dlouholetý člen Legislativní rady vlády a v akademických funkcích. Odvedl mnoho práce jako vedoucí katedry správního práva a veřejné správy, proděkan Právnické fakulty a prorektor Univerzity Karlovy.

Ale to první, co se vybaví při vzpomínce na něj, je obraz milé, přátelské, dobře vyladěné osobnosti. Tak se jevil díky své šťastné povaze, ale také proto, že měl rád svou práci a žil četnými kulturními zájmy.

Vladimír Vopálka opravdu rád učil a měl skutečně hluboký zájem o svůj obor. Navázal na rodinnou tradici; rodiče, které miloval a ctil, byli právníci, teorii veřejné správy se v Československé akademii věd věnovala jeho maminka.

Kdo vstoupil do jeho pracovny, setkal se s přívětivým úsměvem a povzbudivým přijetím. Uměl lidi vyslechnout a hledat řešení jejich problémů. Dobře zapadal do společnosti studentů a mladých kolegů a zároveň měl cit a povzbuzení pro starší generaci. Měl velký smysl pro povinnost a k tomu vedl své studenty i spolupracovníky.

V oboru správního práva a veřejné správy dělal to, co považoval za nejpotřebnější. Věnoval hodně úsilí komentářům k základním kodexům, správnímu řádu, správnímu soudnictví. Incioval a organizoval vědecká setkání. Podporoval kariérní růst jiných, méně se staral o vlastní kariéru. V povědomí odborné obce však stojí na místě náležitém, jako jeden z hlavních reprezentantů oboru.

Vladimír byl široce vzdělaný, bystrý intelektuál, s rozsáhlým zázemím v literatuře a dalších humanitních a uměleckých oborech. Právo chápal v návaznostech, jako součást kultury, v jeho vývojových souvislostech. Měl cit pro osvojení nových trendů a řešení, nespokojil se v žádném směru s pouhou rutinou.

Odešel dobrý člověk, zanechal po sobě dobré dílo a světlou vzpomínku. Myslím, že to je nejvíc, co může člověk ve svém životě dokázat.

JUDr. Václav Henych:

Docent Vopálka. Je těžké ho jednoznačně a za této situace charakterizovat. Slyšel jsem mnoho názorů, které byly, ve své podstatě, výčtem jeho úspěchů. Můj pohled je jiný; odešel člověk, spolužák, kamarád, kterého jsem si vážil a který mi bude, i přes svůj „ostrý jazyk“, chybět. Domnívám se, že své místo u mě, a nejen u mě, bude stále mít a že nikdy zcela z mé mysli nezmizí.